



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

—Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος 'Ιωσήφ Ρουλταμπιά, αστυνομικός συντάκτης της 'Εποχής', αλλά και μοναδικός ντετέκτιβ, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλούμενος απ' τον ίδιο τον Τσάρο, ό οποίος του αναθέτει να προστατεύσει τον στρατηγό Τρεμπασώφ, από τις αλλεπάλληλες και μυστηριώδεις δολοφονικές απόπειρες που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπιά πηγαίνει άμέσως στην έλοχική βίλλα του Τρεμπασώφ, όπου τον δέχεται η γυναίκα του στρατηγού Ματρίνα Πετρόβνα, ή άφοσιωμένη αυτή σύζυγος, ή όποια άγνοήσει μερόνυχτα για την άσφαλεια του άνδρου της. Ο νεαρός δημοσιογράφος διόχνει απ' τη βίλλα όλους τους άστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την άσφαλεια του στρατηγού, έπιδεικνύοντας τους μια σχετική έξουσιοδότηση του άρχηγού της άστυνομίας Κουπρίαν και άναλαμβάνει μόνος του τή καθήκοντά τους. Κατόπιν, συνοδευόμενος από την στρατηγίνα, πηγαίνει στην τραπέζα της βίλλας, όπου βρίσκεται ό στρατηγός, που είνε τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία απόπειρα έναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκαρδιότητα, τον συνιστά στους προσκαλούμενους του και κατόπιν, ενώ ό Ρουλταμπιά παρακολοθεί τους πάντας και τή πάντα, ή Ματρίνα Πετρόβνα άρχίζει να του διηγείται τίς δολοφονικές απόπειρες που έγιναν έναντίον του συζύγου της.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Η Ματρίνα Πετρόβνα στάθηκε λίγο κι' έπειτα έξακολούθησε τή διήγησή της στο Ρουλταμπιά:

—'Ήσαν μερικά στρατιώτες του περιφίμου συντάγματος Σεμενόφσκυ, που έβρισκαν μαζί τους δύο αιχμαλώτους, ένα νέο κι' ένα παιδί. Τό παιδί τό μαστίγωναν στο σβέρο κι' αυτό κυλιόταν κάτω κι' έδωζε σαρακαπνικές κραυγές. Δέν ήταν παραπάνω από ένένα χρόνο. 'Ο άλλος, ό νέος, στεκόταν όρθιος και βάδιζε χωρίς ν' άπαντά ούτε μ' ένα στεναγμό στις μαστιγώσεις των στρατιωτών. 'Έγινε έξω φρενών και πριν ακόμα ό στρατηγός μιλήσει, φώναξα στον ύπαξιωματικό των επί κεφαλής των στρατιωτών: 'Αδέ ντρέεστε να χτυπάτε έτσι ένα παιδί κι' ένα χριστιανό που δέν μπορεί ν' άμυνθούνη;. 'Ο στρατηγός έλαβε κι' αυτός τό μέρος μου. Τότε ό ύπαξιωματικός μās άνέφερε, ότι τό παιδάκι αυτό είχε σκοτώσει έναν ύπολοχαγό, αδειάζοντας έναν του ένα περίστροφο. Μάς τό έδειξε μάλιστα τό περίστροφο αυτό. 'Ήταν τό μεγαλύτερο περίστροφο που έχω δει ποτέ μου και σίγουρα στή χείρα του παιδιού αυτού των ένένα χρόνων θά βράβαινε σάν κανόνι. 'Ήταν άπίστευτο!

—Και ό άλλος, ρώτησε ό στρατηγός, δείχνοντας τό νέο, τί έκανε;

—Είν' ένας επάκίνδυνος φοιτητής, άπάντησε ό ύπαξιωματικός, που μās παραδόθηκε μόνος του για νά τον φυλακίσουμε, επειδή τό είχε ύποχρηνεί αυτό στο σπατονοικιαχό του, για νά μη βουβαρθίσουν τή κανόνα τό σπίτι της.

—Μά αυτό είνε πολύ ώραιο! φώναξε ό στρατηγός. Γιατί των χτυπάτε;

—Γιατί μās είναν πώς είνε ένας φοιτητής επάκίνδυνος.

—Αυτό δέν είναι δικαιολογία, άπάντησε φρόνιμα ό Φέοντορ. Θά τοιφεκοστή άν τό άζει, άπως και τό παιδί, μās απαγορεύω νά τους χτυπάτε. Σās έδωσαν μαστίγια, όχι για νά χτυπάτε τους αιχμαλώτους σας όταν τους έχετε όλομόναχοι, μη για νά μαστιγώνετε τό πλήθος που δέν ύπακούει στις διαταγές μου. Μ' άκούσατε; Είμαι ό στρατηγός Τρεμπασώφ, ό κυβερνήτης σας!

—'Ο,τι είνε ό Φέοντορ στους στρατιώτες, άπως θά καταλάβατε και σεις, μικρό μου Ρουλταμπιά, φανερώνει τ' άγαθά αισθήματα τής ψυχής του. 'Ε, λοιπόν, πληρώθηκε άσχημα, πολύ άσχημα γι' αυτό. 'Ο φοιτητής ήταν πραγματικά επάκίνδυνος, γιατί μάλιστα τον άκουσε νά λέη: 'Είμαι ό στρατηγός Τρεμπασώφ, ό κυβερνήτης σας, φώναξε: 'Α! 'Όστε εσύ είσαι ό Τρεμπασώφ; και τράδηξε ένα ρεβόλβερ, κρημμένο ποδός έξέρει που, και τ' άδειασε διόκληρο έναντι στο στρατηγό. Μά ό στρατηγός, εύτυχώς, δέν χτυπήθηκε, ούτε κι' εγώ που βρισκόμουν στή πλάϊ του και που άρπαξα τό φοιτητή από τό χέρι για νά τον έφορτίσω. Μά πριν προφτάσω νά κάνω τίποτε, οι στρατιώτες μ' έβραξαν κάτω, καθώς

όμοιους για νά πάσουν τό φοιτητή, ενώ αυτός έξακολούθησε νά πυροβολή άκόμα. 'Έτσι από τίς σφαίρες του σκοτώθηκαν τρεις στρατιώτες. Καταλαβαίνετε πώς τή λύσσα των άλλων. Με σήκωσαν ζητώντας μου χιλίες συγγνώμες και άρχισαν νά χτυπούν με τίς μπότες τους και τους ύποκαπάνους τους τό φοιτητή στην κοιλιά, ενώ ό ύπαξιωματικός τον μαστίγωνε άλίεπτα στο πρόσωπο. Τότε ό Φέοντορ έδωσε μιά γερή γροθιά στο πρόσωπο του ύπαξιωματικού, λέγοντάς του: 'Αδέν άκουσε λοιπόν τί είνε;. 'Ο ύπαξιωματικός έπεσε άναίσθητος κάτω κι' ό Φέοντορ ό ίδιος τον ξάπλωσε στο έλικθρο μās μαζί με τους νεκρούς. 'Έπειτα μπήκε επί κεφαλής των στρατιωτών και τους ώδήγησε στο στρατώνι τους. 'Εγώ άποτέλωσα τήν άποθουλακή. Μετά μιά ώρα ξαναγυρίσαμε στο άνάκτορο. Είχε νυχτώσει πιά έντελώς. 'Η μόνη ζημία που είχαμε πάθει, ήταν ότι καταστράφηκαν ή γούνες μās που είχαν γίνει κατακόκκινες από τό αίμα των στρατιωτών. Αυτή είνε ή πρώτη άπόπειρα, κατέληξε ή Ματρίνα. 'Ήταν μιά άπόπειρα φυσική και δέν είχε καθόλου χαρακτήρα όλοφονίας, άπως συνέθε με τίς άλλες.

—'Εκείνη τή στιγμή, ό έπιστάτης 'Ερμούλα μπήκε στή σάλλα μ' όχτώ μοτιλίες σαμπάνα κάτω από τίς μασχάλες του.

—Γένησα, κυρία... Διηγηθήτε μου τή δεύτερη άπόπειρα, είνε ό Ρουλταμπιά, ό όποιος κρατούσε βιαστικές σημειώσεις στή μανικέτα του, παρακολουθώντας συγχρόνως δίλους τους συνδικατημένους; κι' άκούγοντας τή Ματρίνα με τή δυό του αυτιά.

—Και ή δεύτερη άπόπειρα είνε έπίσης στή Μόσχα. 'Εκείνο τό βράδυ είχαμε γευματίσει χαρούμενα, γιατί δια πιά πηγαιναν καλά κι' ύποθέταμε πώς θά ξαναγύριζαν πάλι ή παλιές καλές ήμέρες. Τό έλικθρο μās περιμενε κάτω στην πόρτα, για νά κάνουμε έναν πρόπατο. Μόλις όμως ό στρατηγός κι' εγώ άνεβήκαμε σ' αυτό, ένας τρομακτικός κρότος άκούστηκε και πεταχτήκαμε κι' οι δυό πέντε μέτρα μακριά, έλάνω στο χιόνι. 'Όταν συνήλθα λίγο, είδα πώς δέν άπόμεινε ούτε ίχνος από τό έλικθρο και τον άμαξά του. 'Η βόμβα τή είχε κάνει δια θάλασσα. Τά δυό άλογα είχαν έξακολαστεί, δυό ύπεροχα άλογα, μικρό μου κύριε, που ό στρατηγός τό λάτρευε. 'Όσο για τό Φέοντορ, είχε βαλλείς πληγές στο δεξιό πόδι. 'Η γάμπια του είχε γίνει σχεδόν κμάς. 'Εγώ είχα βγαλμένο μόνο ίχνος των άμο μου. Είχαν τοποθετήσει, φαίνεται, τή βόμβα κάτω απ' τή θέα του δυστυχισμένου άμαξά, απ' τον άποιο δέν βρήκαν παρά μόνο τό καπέλλο του μέσα σέ μιά λίμνη αίματος. 'Έπειτ' απ' τήν άπόπειρα αυτή, ό στρατηγός έμεινε δυό μήνες στο κρεβάτι. 'Όταν είνε καλύτερα, άποφασίσασε νά φύγουμε προσωρινώς απ' τή Ρωσία και νά πάμε στή Γαλλία για νά συμπληρώσει εκεί ό στρατηγός τήν άνάφοσή του. Πήραμε λοιπόν τό τραίνο για τήν Πετρούπολη, μās τό ταξείδι έφερε πυρετό στο σύζυγο μου κι' ή πληγή τής κνήμης άνοιξε πάλι. 'Οι γιατροί διάταξαν τότε άπόλυτη άνάπαυση κι' ήρθαμε κι' έγκατασταθήκαμε έδώ, σ' αυτή τήν έπαυλη. 'Απ' τή στιγμή εκείνη δέν πέρασε μέρα που νά μην λάβη ό στρατηγός μιά άνόνημη έπιστολή. Στις έπιστολές αυτές του γράφουν ότι με κανένα τρόπο δέν θά μπορούσε νά ξεφύγη απ' τήν εκδίκηση των επαναστατών. 'Ο Φέοντορ είνε γενναίος και γελεί με τίς άπειλές αυτές. Μά εγώ ξέρω καλά ότι, όσα βρισκόμαστε στή Ρωσία, δέν θά έχουμε ούτε μιά στιγμή άσφαλείας. Γι' αυτό άγοιτινάω κοντά του σέ κάθε στιγμή και δέν άφίνω νά τον πλησιάζουν, παρά μόνο οι στενοί του φίλοι και τή μέλη τής οικογενείας του. 'Αντικαπέτομα δίλους τούς ύπηρέτες κ' έφερα τούς πατούς ύπηρέτες τής οικογενείας μου από τό 'Οσέλ. Μά, παρ' όλ' αυτά, είνε προ δυό μηνών κι' ή τρίτη άπόπειρα. Αυτή ήταν εκείνη που με τράμαξε περισσότερο απ' όλες, γιατί ένα τρομερό μυστήριο τήν περιέβαλε που, άλλόμονο! δέν διαφωτίστηκε άκόμα.

Φαίνεται ότι ό Θανάσης Γεώργεβιτς διηγόταν εκείνη τή στιγμή μιά πολύ άμορφη ιστορία, γιατί έλοι οι καλεσμένοι είχαν σκάσει στα γέλια. 'Ο στρατηγός μάλιστα



Τό παιδί τό μαστίγωναν στο σβέρο...

γελοῦσε τόσο, ὥστε δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὁ Ρουλιταμπιλ, βλέποντάς τους ὅλους τόσο εὐθῆμους, εἶπε μέσα του:

—Δὲν εἶδα ποτέ μου ἀνθρώπους τόσο εὐθῆμους κ' ἄμους δὲν ἀγνωστὸν καθόλου, διὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ τιναχτοῦν ὅλοι τους στὸν ἀέρα, κ' αὐτὴ τῆ στιγμή ἀνάμια!

Ὁ στρατηγός, ποῦ δὲν εἶχε πάψει νὰ κυττάζῃ τὸ Ρουλιταμπιλ, ποῦ κ' αὐτὸς κυττάζε τὰ πάντα, τοῦ εἶπε:

—Ἔ! ἔ! κύριε δημοσιογράφε, μᾶς βρίσκετε πολὺ εὐθῆμους, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Σὰς βρίσκω γενναίους, ἀπάντησε ὁ Ρουλιταμπιλ, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του.

—Γιατί; ἔκανε γελώντας ὁ Φέοντοφ.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, εἶπε τότε ὁ Ρουλιταμπιλ, γιατί συλλογίζομαι μερικὰ πράγματα ποῦ ἐσεῖς φανόσαστε πῶς; τὰ ἔχετε ληρωμένησει.

Καὶ δεῖξει τὸ πόδι τοῦ στρατηγοῦ ποῦ ἦταν ἀκόμα ἀκίνητο ἀπὸ τὴν προτελευταία ἀπόκρισιν ἐναντίον του.

—Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὁ ἕνας χάνει τὸ πόδι του... ὁ ἄλλος τὸ χέρι του. Μά, πάλι! αὐτὰ, τὰ βγάζουμε πέρα κ' ἔτσι στὸ τέλος οἱ ἐπαναστάτες θὰ κOURASTOYN και θὰ μᾶς ἀφήσουν ἤσυχους. Στὴν ὑγεία σας, στρατηγέ μου.

—Στὴν ὑγεία σας, στρατηγέ μου!

—Δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάνουν ἐντύπωση αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐξα-

κολούθησε ὁ Φέοντοφ Φρονιόροβιτς Τρεμπασόφ. Ἡ δουλειά μας εἶνε νὰ ὑπερασπιζόμαστε τὴν αὐτοκρατορία μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μας. Ὅ,τι κ' ἂν πάθουμε τὸ βρίσκουμε πολὺ φυσικὸ. Νά, ἀκούστε τί συνέβη στὸ φίλο μου τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας, Μποϊλίκωφ. (1) Ὁ Μποϊλίκωφ ἦταν ἕνας ἀνθρώπος ποῦ εἶχε δια τὰ χαρακτηριστὰ: γενναῖος, τίμιος, καλὸς καὶ λαϊκὸς οικογενειακῆς. Κάθε βράδυ, ὅταν τελείωνε τὴ δουλειά του, ἔφευγε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας καὶ πήγαινε κ' εὗρισκε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του στὸ σπίτι του στὴν οδὸ Λύκων. Φανατιστῆτε, διὰ τὸ διαμερισμὸν τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀφύλακτο. Ὅσως ἕνας στρατιώτης! οὐτ' ἕνας θυρωρὸς κἀν! Ἐνα βράδυ λοιπὸν καμμιὰ εικοσαριά ἐπαναστάτες, ἀφοῦ τρομοκράτησαν τοὺς ὑπηρέτες, ἀνέβηκαν στὸ σπίτι του. Ὁ Μποϊλίκωφ δεκτικὸς ἐκείνη τὴν ὥρα ἤσυχος-ἤσυχος μὲ τοὺς δικούς του, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε κ' οἱ ἐπιδρομεῖς παρουσιάστηκαν. Ὁ δυστυχισμένος φίλος μου κατάλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Θέλησε νὰ μιλῆσῃ, μὰ οἱ ἐπαναστάτες δὲν τὸν ἄφησαν. Μπροστὰ στὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ποῦ ἔστρελλομένοι ἀπ' τὸν τρόμον τους, εἶχαν πέσει μπροστὰ στὰ πόδια τους, διάβασαν μὰ ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας καταδικάζαν τὸν Μποϊλίκωφ εἰς θάνατον. Ὁραῖο τέλος γενναίου, μὰ τὴν ἀληθεῖα!



Οἱ ἐπαναστάτες διάβασαν μὰ ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὁποίας καταδικάζαν τὸν Μποϊλίκωφ εἰς θάνατον.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ρουλιταμπιλ γλόμωσε καὶ τὰ βλέμματά του διευθύνθησαν πρὸς τὴν πόρτα, σὺν νὰ φοβῶταν μήπως τὴν ἰδῇ ν' ἀνοίγῃ ἔξαφνα καὶ νὰ μπαίνουν μέσα τρομεροὶ μηδενιστὰί, ἀπ' τοὺς ὁποίους ἕνας μ' ἕνα χαρτὶ στὸ χέρι, θὰ δάδαζε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασιν τοῦ στρατηγοῦ Τρεμπασόφ. Τὸ στομάχι τοῦ Ρουλιταμπιλ δὲν ἦταν καμμιὸν γιὰ νὰ χωνεθῇ εὐκόλα τέτοιες τρομερῆς ἰστορίες. Ὁ νεαρὸς ρεφόρτε κόντευε μάλιστα νὰ μετανοήσῃ, γιατί εἶχε ἀπομακρίνει τὴν ἀστυνομία, ἀναλαμβάνοντας ἑστὶ μὴ τεραστία εὐθύνη. Ὅστόσο ἀνέκτησε γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὸν ἑαυτὸ του καὶ ρώτησε, κατανικώντας τὴ συγκίνησή του:

—Λοιπὸν, στρατηγέ, τί σταναν οἱ ἐπαναστάτες μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως;

—Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἤξερε, διὰ δὲν ἔπρεπε νὰ περμιένῃ χάρι. Μὰ ὅσως καὶ τὴ ζήτησε. Οἱ ἐπαναστάτες τὸν διέταξαν τότε ν' ἀποκαρτεθῇ γιὰ πάντα τὴν οικογένειά του. Ὁ Μποϊλίκωφ ἀνασκόπησε τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, τοὺς ἀγκάλιασε ὅλους καὶ τοὺς φίλησε, τοὺς σύστησε νὰ κάνουν θάρρος κ' ἔπειτα εἶπε στοὺς ἐπαναστάτες πῶς ἦταν ἑτοιμὸς. Ἀμέσως ἐκείνοι τὸν κατέβασαν κάτω στὸ δρόμον καὶ τὸν ἔστησαν σ' ἕνα τοίχα. Μὴ δμοιοφρονεῖα ἀκούστηρε

κ' ἡ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά τοῦ Μποϊλίκωφ ποῦ εἶχαν τρέξει στὸ παράθυρον, τὸν εἶδαν νὰ σωριάζεται κάτω σκοτωμένος! Τὸ σῶμα του εἶχε γίνει κόσκινο ἀπὸ τραυματὰ σφαίρες!

—Τόσες ἀκριβῶς πληγῆς εἶχε καὶ τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ ἐπαναστάτου Ἰακώβου Ζλοβίτσκιν, εἶπε μὲ φωνὴ γαλήνια ἡ Νατάσα.

—Ὡ! εὐὐ βρίσκετε πάντοτε δικαιολογίας γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες, μουρμούρισε ὁ στρατηγός. Ὁ φτωχὸς Μποϊλίκωφ ἔκανε τὸ καθήκον του, ὅπως ἔκανα κ' ἐγὼ τὸ δικό μου.

—Ἔου, μπαμπά, ἔδρασεσες τίμα σὺν στρατιώτης! ὄχι ὑποῦλα σὺν ἀστυνομικῷ! Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἔρχοῦν οἱ ἐπαναστάτες. Μὰ μὴ φοβᾶσαι τίποτε γιὰ μᾶς, πατέρα, γιατί ἂν σὲ σκοτώσουν, θὰ πεθάνουμε ὅλοι μαζί σου.

—Θὰ πεθάνουμε εὐθῆμα! εἶπε ὁ δικηγόρος Θανάσης Γεώργγεβιτς. Μποροῦν, ἂν θέλουν, οἱ κύριοι ἐπαναστάτες νὰ ρθῶν κ' ἀπόψε. Ἐίμαστε ἑτοιμοὶ!

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ φίλος τοῦ στρατηγοῦ γέμισε τὰ ποτήρια.

—Ὅστόσο, ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρατηρήσω, εἶπε δευλὰ ὁ Ξυλιέμπορος Θαδαῖος Τσικνικῶφ, διὰ ὁ φτωχὸς Μποϊλίκωφ ἦταν ἀνθρώπος ἀπερισκεπτός.

—Διάβολε, νά! Πολὺ ἀπερισκεπτός! ἐπεδοκίμασε ὁ Ρουλιταμπιλ. Ὅταν ἔχει κανεῖς σκοτώσει μὲ τραυματὰ σφαίρες ἕνα παιδί, πρέπει νὰ φυλάγεται μὲ προσοχὴ στὸ σπίτι του, ἂν θέλει νὰ τρῶθῃ ἤσυχος.

—Ἄ! φώναξε δυνατὰ ὁ Γεώργγεβιτς. Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπερισκεπσία! Ἐἶνε περφορῆσῃς πρὸς τὸν θάνατον.

—Κι' ἐσεῖς, φίλοι μου, εἶπε ὁ στρατηγός, ἀπεθυνημένος πρὸς τὴν ἀμήγηρη ἀποδεικνύεται τὴν περφορῆσῃ σας πρὸς τὸν θάνατον, μὲ τὸ νὰ ἐρχοσάσαι ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ κροπάζετε συντροφιά...

—Μὰ ἐδῶ δὲν διατρέχουμε κανένα κίνδυνον, εἶπε ὁ Ξυλιέμπορος Θαδαῖος. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Κουτοριάν ἀργυνοῦν.

—Μὰς φυλάει ὁ Θεός, παρατήρησε ὁ Γεώργγεβιτς. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀστυνομικούς.

Ὁ Μιχάλης Κορσακῶφ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ κἀν ἕνα γύρον στὸν κῆρον, μπῆκε μέσα ἐκεῖνη τὴ στιγμή καὶ εἶπε:

—Χαρεῖτε, Θανάση Γεώργγεβιτς. Δὲν ὑπάρχει καὶ ἵχνος ἀστυνομικοῦ σπῆ βίλλα. Οἱ παῖδοι, καθὼς ἔξερετε, ἔφυγαν καὶ δὲν ἤρθαν ἄλλοι νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν.

—Τότε, τόσο τὸ καλύτερο! φώναξε ὁ στρατηγός. Θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ ἰδῶ τὸ σπίτι μου λίγων καυρὸ χωρὶς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς.

Ὁ Θανάσης Γεώργγεβιτς ἦταν φυσικὰ τῆς ἰδίας γνώμης μὲ τὸν στρατηγὸν. Καθὼς ὅμως ὁ Θαδαῖος, ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς κ' οἱ δυὸ ἀπασπιστὰί ἐπρότειναν νὰ μείνουν τὴ νύχτα σπῆ βίλλα καὶ ν' ἀντικαταστήσουν αὐτοὶ τὴν ἀστυνομία, ὁ Φέοντοφ Φρονιόροβιτς ἀντελήφθη ἕνα νόημα τοῦ Ρουλιταμπιλ, ὁ ὁποῖος ἀπέφρασε τὴν ἰδέα αὐτὴ.

—Ὅχι! Ὅχι! φώναξε ὁ στρατηγός, κάνοντας τάχα τὸ θυμωμένον. Θ' ἀποσπῆτε τὴν κανονικὴ σας ὥρα. Μὲ καταλάβετε; Θὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε ὅλοι, ὅπως θὰ κοιμηθῆμε κ' ἔμεις ἐδῶ.

Ἐπει' ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ στρατηγοῦ, κανεῖς δὲν ἔβλεπνε καὶ καὶ οἱ προσκαλεσμένον περᾶσαν σπῆ βεράντα, ἔπυο δ' Ἐρμολάι τοὺς σεφίριους τὰ λικέφ. Ἡ Ματρίνα Πέτροβνα ἔσπρωξε ὡς ἐκεῖ τὴν κνητὴ πολυθρόνα τοῦ πληγωμένου συζύγου της, ὁ ὁποῖος ἐπανελάμβανε ὄλοια:

—Ὅχι! Ὅχι! Δὲν θέλω καὶ μουστωκὺς ἀστυνομικούς ἐδῶ!... Φέοντοφ δυστυχία.

—Κι' ὅμως, Φέοντοφ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ματρίνα Πέτροβνα. Ἡ ὁποία ἦταν τρομερὰ ἀνησυχητὴ, πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποῦ ν' ἀργυνοῦν ἐδῶ γιὰ τὴ ζωὴ σου.

—Ἡ ζωὴ μου μοῦ εἶνε ἀγαπητὴ, γιατί ἔχω ἐσένα, Ματρίνα Πέτροβνα.

—Καὶ μένα, πατέρα, μὲ ἔρχνάς; ρώτησε μ' ἕνα τυφεκὸν παρόμοιο ἡ Νατάσα.

—Ὡ! Νατάσα μου, ἀπάντησε ὁ στρατηγός, πῶς μπόρεσε νὰ τὸ φραντισθῆ; αὐτὸ;

(Ἀκολουθεῖ)

(1) Ἰστορικὸ γεγονός.